

Grev Verches Schæferier der i Nærheden, de største i Danmark, indeholdende omtrent 10,000 Stfr., give i Henseende til Faareavlen den Egn et afgjort Fortrin; meget forskjellig Jord tildeels med stærkt coupe-rede Localforhold, er ogsaa ret passende, og endelig er en lille Stad at foretrække for en større, fordi den ikke giver Veilighed til saa megen Udspreddelse. Da der nu synes at være vaft en mere levende Interesse for Agerbruget blandt de danske Landmænd, end før, og da Hovoriets Affkæffelse gjør større Forandringer og Forbedringer muelige, saa tør jeg næsten være overbevist om, at Tiden hos os er moden til sliige nyttige Sammenkomster, og at det kongelige Landhuusholdnings-Selskab blot vilde behøve at give den første Impuls til Organisationen deraf! —

Hofmanskave, den 12te October 1841.

N. E. Hofman-Bang.

Blandinger.

Giver Vand- eller Landrødning den mest, bedste og skjønneste Hør?

(Foredraget i den landoeconomiske Forening i Distrikte Eogn.)

Alt i mange Aar har jeg paa mange forskjelliges Maader søgt at overbevise om Vandrødningens Fortrinlighed ved sammenlignende Forsøg; men albrig forhen har Udsaldet viist sig saa tydeligt til Vandrødningens Fortrin, som i sidstfundne Sommer. I forrige Aars Sommer lod jeg den halve af min meget gode Hør henstaae at modne sit Frøe, og af den Aarsag fik jeg ikke denne Deel rødet før i Sommer; thi i den fremrykkende Efteraarstid er Rødningen baade paa Land og i Vand meget langsom, og man udsætter sig for ikke at faae den saa tør i Huus igjen, at den kan overgjemmes. Ved Rødningen sidste Sommer, lod jeg en Halvdeel nedsaanke i rene blanke Tørvgrave, ved at indbinde Steen i de smaae Hør-Knipper; thi smaae maae de være, da Hørren, efter at være overgjemt, er besværlig at faae

under Vandet. Den anden Halvdeel lod jeg udbrede ved Kanten af Tørvgrave og daglig paasø Vand. Begge Dele fik udrødet til een Tid; thi den nedfænkede blev udtaget af Vandet og fik bagefter en liden Landrødning, hvilken Forsigtighed man maa bruge, for at den ikke i den varme Aarstid, ved at ligge en Dag eller Nat forlænge i Vandet, skal aldeles gaae i Forraadnelse. Ved foransførte Hørs videre Forarbeidelse befandt det, at den i Vandet nedfænkede gav langt mere og langt hvidere Hør, end den med Vand paasøte, der ikke var bleven eensartet rødet, men frembød nogle Laver, der havde faaet formeget, medens andre havde faaet forlidet Rødning. Den Hør af samme Slags, der i forrige Sommer blev ruffet grøn og strax udbredt paa Marken, var ligeledes ulige rødet, gav mindre Hør og var meget mørkladen.

Er det nu godtgjort, at Vandrødningen ikke alene er ligesaa god, som Landrødningen, men endog fortrinligere, maa denne Sag være vigtig især for de mindre Jordbrugere, der, som jeg af Erfaring veed, ofte have maattet indskrænke den indbringende Høraavl, fordi de behøvede til deres Creaturhold Benyttelsen af det Græsland, hvorpaa Hørrøden nødvendigvis ellers maa udbredes.

Da Tælen her er om Høraavl, kan jeg ikke finde det upassende at henvende dette Selskabs Opmærksomhed paa de tvende skønne Hørhøgler, som eies af mig efter min Fader. Disse bleve ham skænkede af Landhuusholdnings-Selskabet i Aaret 1804 for fortrinlig Hørdyrkning. (Han høstede, hvilket blev beviist, navnte Aar 70 Lpd. Hør og Blaar tilsammen). Disse Høgler havde ved Modtagelsen en Værdie af 25 Rd., som vare ham tilstaaede til Udbetaling, hvis han ønskede dem fremfor Høglerne. Var det ikke ønskeligt, om flere forenede sig om at kjøbe saa skønne Høgler, om de syntes for dyre for enkelt Mand? De gode Høgler give dog alene Hørrøden dens rette Værd til Brug og som Handelsvare.

Høiagtede Medlemmer af dette Selskab! et langt Tidsrum af vort korte Liv er spundet, siden vi samlede her, mangen Erfaring er useitbarlig vunden af Eder, behold den ikke som hemmelig Eiendom, men yd den med Velvillie til Andres Nytte og Gavn. Lad end de bedste Hensigter, de allerableste Handlinger her stundom misfælskes; det kan dog ikke smerte haardt den velstankende Sjæl; og Skjønnere kan vel neppe tænkes, end om vi efter velanvendt Liv her, kunne hidsæt mødes med glad Grindring om det Held og Vel, vi her beredte hverandre.

Skrevet i November 1840 af Lars Jørgensen. .